

אדון הטלכינדיס – עץ עתיק יומין, מאת עידן ק.

מתוך הפרולוג:

"את מרגישה? אני מרגיש שהם באו בשבילנו."
היא רעדה מתוך חולשה, והוא לא ציפה שתבין. הוא דיבר בקול, משתף אותה, כתמיד.
"אני מפחדת," אמרה בקול חרישי.

עיניו החומות הגדולות של טריסטאן הביטו בה בחמלה. הוא התאמץ כדי לשלוח אליה מבט בטוח, מבט שאומר שהם עדיין יחד. הוא התרומם מהכיסא המתולע והמושחר ברעד קל, ומשך מהרצפה שמיכה סיבית שנראתה כאילו נתלשה מעורה של כבשה ונזרקה לחבית צבע ירוק בוצי ומלוכלך. הוא כיסה אותה כמעט עד ראשה. היא אזרה כוח ושלחה אליו מבט עצוב שאמר: 'אני יודעת שאתה רוצה, והיית עושה יותר לו יכולת'. בזמן האחרון נאלץ לראות, ולא היה בכוחו לעשות דבר שיעצור את הסבל והעינויים. הוא העדיף שיקרעו אותו לגזרים, מאשר להיות ללא יכולת להציל את אשתו כשנזקקה לו.
בפינת החדר נם על מיטה רעועה וקטנה פעוט כבן שנתיים. מדי כמה שניות ההורים שלחו אליו מבט מפוחד.

היא חזרה להביט בדבר שהחזיקה מתחת לשמיכה, דבר שהחזיקה בעדינות רבה. פניה התמלאו אימה, ועיניה שבו לחפש מפלט מתוך רפלקס.
אף-על-פי שהייתה רטובה מזיעה, רעדה כקופאת מקור. הרצפה בצדי מיטתה הייתה מוכתמת בכתמי דם, חלקו ישן ויבש, וחלקו טרי. צהלות נשמעו מחוץ למבנה. רעשים חזקים, אבנים ומתכות נופלות ופוגעות זו בזו נשמעו בין הצהלות.
עדיין מרחוק.

טריסטאן הטה את אוזנו לכיוון הקיר כדי להיטיב לשמוע, ללא הועיל. "הוא יהרוג את כולם," אמרה אשתו בקול מר.

"אם בלאדריק נמצא איתם, זה לא ייכשל בקלות."
"בלאדריק לא כאן. אני יודעת."

פניו של טריסטאן נפלו. לאורך השנים למד לא לפקפק באינטואיציה שלה. אבל אולי הפעם היא טועה?
פיצוץ קרוב בהרבה גרם לחדר לרעוד. טריסטאן ואשתו הפנו את עיניהם לקיר.
טריסטאן ניסה לדחוף את הקיר בתסכול. "טריסטאן..." אמרה אשתו, "אתה לא מסוגל עכשיו."
"אני יודע," זעף. "אני רוצה לשבור את הקיר ולצאת. הם לא יצליחו. הם לא. אני רוצה לעזור להם!"
הקולות היו כבר תחתם, לא רחוקים כלל.
לפתע נשמעו זעקות מקפואות דם. אשתו החלה לייבב.

"לא התמודדתי עם זה לפני כן." טריסטאן הזדקף. "את צודקת. מצטער."
הוא התיישב לידה, אינו יכול לעשות דבר מלבד לתמוך באשתו. הם הביטו בדבר שהחזיקה ושולחו זה אל זה מבטים כה כאובים, עד שלחלוחית החלה להתפשט גם בעיניו. הם הביטו בפעוט בפינת החדר, שעדיין ישן.
לא היה דבר לעשות מלבד להמתין, ובלית ברירה הם עשו זאת.
"אני חושבת שהם נכשלו." הרעש התרחק עד שכמעט פסק.
עיניו של טריסטאן נפערו בהבנה כואבת.
"לא," לחש.

"אולי הם במקום אחר? אולי הם לא הפסידו?"

טריסטאן ניער את ראשו. "לא היה להם סיכוי. אידיוטים!"
המתח התפוגג להבנה. זה נגמר.

"בחזרה לחיים הרגילים," אמר טריסטאן.

"בחזרה? מתי הייתה לנו הפסקה?" בכתה אשתו.

"קיוויתי שאחרי הניסיונות הקודמים הם ילמדו," אמר טריסטאן ומחה בכעס דמעה שעברה את מחסום עפעפיו. שלושה פיצוצים קרובים נשמעו. קרקושי מתכות, קריאות הפתעה וזעקות.
הפעוט בפינה התעורר בבהלה. טריסטאן רצה להרים אותו בזרועותיו, להרגיע אותו.

פיצוץ נוסף נשמע, ובקיר חדרם נפער חור גדול. אבנים התעופפו לתוך החדר. ענן אבק לבן גרם להם לסוכך על עיניהם לכמה שניות. כשהסיטו את ידיהם, הספיקו לראות מישהו מטפס לתוך החדר. האיש הרחיב את החור בידיו ופרץ פנימה בבגדים קרועים, ספוג נזלים, דם וזיעה. טריסטאן כמעט נפל לאחור.
הפעוט בכה.

האיש לפת את טריסטאן בחיבוק.

"בילי?" נאנק טריסטאן.

"אתה נראה נורא", אמר בילי בדמעות אושר. "זקן?"

"בילי! בילי... ייבב טריסטאן. גם אשתו ייבבה, אך הפעם מהתרגשות.

"אני יודע", ליטף בילי את שערו בצער, "אבל עכשיו חייבים לזוז."

"אבל אשתי בקושי... רק עכשיו... התינוק..."

"אנחנו יודעים", היסה אותו בילי. "ולכן הגענו לכאן עכשיו. תצליח לרדת את כל הקומות לבד?"

בילי אמר לאשתו של טריסטאן: "עדיף שתתני לי להחזיק אותנו עד שנצא."

היא נבהלה לרגע, אך מסרה לו את מה שהחזיקה.

"כן", השיב טריסטאן. "אבל לא נצליח לשבור את הדלת."

בילי התקרב לחור בקיר. "מי אמר שיוצאים מהדלת?" אמר וקפץ.

טריסטאן רץ לחור והביט מטה, כשישה מטרים.

"יחד", אמר לאישה. היא הזדקפה ברעדה והנהנה.

"בוא", טריסטאן הרים את הפעוט בזרועותיו, וכאילו היה זה נורמלי לחלוטין, זינק בעצמו.

הוא נחת על הקרקע החשוכה לצהלות שמחה.

"טריסטאן! רייצ'ל!"

"אין זמן לזה עכשיו", שאג בילי. "עוברים לשלב ט', מיד."

"שלב ט'?" שאל טריסטאן. שניים מחבריו תמכו בו משני צדדיו וחייכו.

גם בילי חייך. "זה התחיל משלב א'. עברנו הרבה הלילה, ואני מקווה שאנחנו לקראת הסוף." הוא מסר

לרייצ'ל בעדינות את מה שלקח, והיא נטלה אותו בהקלה.

תוך שניות הסתדרו כולם בשורה מאחורי בילי, טריסטאן ורייצ'ל, שהתקשתה לעמוד אף בסיוע אישה

אחרת. אנשים ניסו להציץ בדבר שהחזיקה. אחרים שלחו מבטים מעודדים בפעוט המבויש שטריסטאן החזיק.

אחד תמך בטריסטאן, ואיש ואישה נוספים עמדו במרחק-מה לפני בילי. הם היו בגובה שלו ושל רייצ'ל ולבשו

בלווי סחבות כמותם. טריסטאן הבין. הם ניסו לגרום להם להיראות כמוהו וכמו רייצ'ל.

"יצאנו", צעק בילי.

פרץ אדרנלין עזר לטריסטאן לשכוח את חולשתו, והוא החל לרוץ איתם בקצב אחיד ומתון. האיש והאישה

הראשונים רצו מהר יותר.

"שקט", לחש טריסטאן לפעוט שהחזיק בידיו. אשתו של טריסטאן שלחה אליו מבט דומה. הילד רק בחן

במבטים מבוישים את החבורה החדשה.

זרקורים החלו להאיר מכל עבר, וטריסטאן ראה אנשים רבים שוכבים על הקרקע ללא ניע, חלקם בעיניים

פקוחות, אך לא ערים, ואחרים בעיניים עצומות, לא ישנים.

טריסטאן ידע שחלקם היו חפים מפשע, ורובם ודאי נשלטו בידי מישהו. הוא לא שאל. תקווה קלושה עלתה

בו. האם אדון הטירה נפל? "אין צלפים חיים כרגע", צעק בילי. "האורות אוטומטיים!"

השורה חזרה להסתדר.

הם רצו לכיוון החלק האחורי של הטירה השחורה אדירת הממדים, שהייתה מוארת בזרקורים ובאבוקות.

טריסטאן שלח מבט לאחור, לכניסה הראשית לטירה. המתים השרועים על הקרקע, מעשה ידי בילי

וחבורתו, לא היו מקור להמולה שנשמעה לפני כן. בילי וטריסטאן התמחו בעבודה שקטה.

בכניסה הראשית שרר תוהו מוחלט. צריחי הטירה הקדמיים היו חלקיים, וגם הם בערו. מן הפנים ומן החוץ

התעופפו אבנים ענקיות ופגעו בכל דבר. חלקי קרקע ועצים שלמים התעופפו. חצים נורו, ומדי פעם נראה בן

אדם מתעופף בזעקות.

טריסטאן חייך. לפני עשרים וחמש שנים, לו היה נמצא במקום כזה, היה מתעלף רק למראה הדברים

הדמיוניים הללו. אבל לא היום. היום הוא חלק מזה. אחד מן הגדולים שבהם.

"תגיד שלום ולא להתראות", סינן בילי.

טריסטאן חרק בשיניו. "מקום ארוך."

הם פנו והמשיכו לרוץ כדקה עד שבילי צעק: "תתכוננו לקפיצה. תנסו נחיתה רכה כמה שיותר!"

הם הגיעו לשער אחורי מוזנח, בעל גדרות תיל שלא השאירו פתח כניסה או יציאה. מדי פעם הבזיקה גדר

התיל בזמזום חשמלי.

היא פועלת, חשש טריסטאן, אבל השער נפתח באטיות.

טריסטאן דידה מחולשה תוך כדי ריצה. הוא ניסה להביט באשתו ובצרור שהחזיקה. הוא הביט בבילי, שכמעט לא התנשף, והחל לראות נקודות שחורות מול עיניו. בדרך כלל בילי היה מתחיל להתנשף לפניו, אך הפעם בילי צריך להיות חזק בשבילו.

"לקפוץ!" צעק בילי. הם החלו לזנק מן השער זה אחרי זה. מישהי לקחה מרייצ'ל את הצרור וזינקה. מעבר לשער הייתה תהום בעומק של שתי קומות. הם נחתו וטריסטאן צרח, אך לא עזב את הפעוט. "הרגל..." כעת אפשר לפעוט לעמוד בכוחות עצמו.

"טריסטאן, קראה רייצ'ל."

"תן לי להסתכל בזה," אמר אחד הגברים, עצם את עיניו והחל להעביר את ידו על הרגל.

"לא עכשיו ניית'ן, משך אותו בילי, ממשכים לרוץ."

"אתה רוצה שהוא יאבד את הרגל?"

"אין לנו זמן," קרא בילי בחוסר סבלנות. "מי יכול להרים את שלושתם? שניית'ן יטפל בו תוך כדי ריצה. ווסטלי, אתה יכול?"

ווסטלי, איש שנראה כמו הר קטן, נעלב מעצם השאלה. הוא הרים את טריסטאן כשקית סוכר, מחייך וחושף שיניים עקומות וצבעוניות.

טריסטאן העווה את פניו. כשהרים את ניית'ן בידו השנייה, הסווה את העובדה שזה מעט כבד, אבל לא בלתי אפשרי.

"לרוץ! פקד בילי."

הם צייתו. ווסטלי דידה מאחוריהם לכמה שניות ושב לעמוד בקצב. ניית'ן ישב על זרועו וניסה לעצום את עיניו ולהעניק טיפול לרגלו של טריסטאן תוך כדי תנועה.

לבו של טריסטאן התרונן למרות הכאב. אדון הטירה נפל.